

לקח מהפרשה,

'ארך אפים ורב חסד' (ידי' יחי')

תלמיד חכם אחד הרגיל את עצמו לחשוב על זולתו, ועורר את נימי מוחו הדקים ביותר כדי להעלות רעיונות מקוריים בעשיית חסד עם כל חבריו. תלמיד חכם זה מתגורר בשכונה שהגיל הממוצע של תושביה מתקרב כבר לגיל שבו זוכים לראות בני בנים. עכשיו נתאר לעצמנו יהודי שעזרו ה' יתברך ונולדה לו נכדה,

והוא מגיע לבית הכנסת וברצונו לספר על כך לחבריו. הרי באופן טבעי כל אחד מעוניין לספר דברים מסוג זה לחוג הידידים הקרוב שלו, ולא קל לעשות זאת שהרי אם מדובר בנכד תולים מודעה על השלום זכר ועל הברית וכולם כבר יודעים. אבל כשמדובר בנכדה לא נעים לעבור מאחד לשני ולהודיע: 'מגיע לי מזל טוב נולדה לי נכדה'. מאידך הוא רוצה מאוד שיידעו מכך. מה עשה אותו יהודי גומל חסד? כשהוא מגיע לבית הכנסת ונודע לו שלאחד המתפללים נולדה נכדה, הוא ניגש לסבא המאושר ומברך אותו בקול רם וחוזר על ברכת המזל טוב שלו כמה וכמה פעמים... האנשים הקרובים לזירת האירוע מתעניינים מה קרה ועל מה מגיע מזל טוב, ואז הוא שוב מנצל את הקול שנתן לו ה' ומודיע בקול רם שכולם ישמעו: 'מה אתם לא יודעים נולדה לו נכדה!' ואז גם הם אומרי מזל טוב וכך מתפשט הקול והולך למרחוק עד שהכול יודעים על דבר השמחה שיש בביתו. היש חסד גדול מזה? הרי זה בדיוק מה שרוצה בעל השמחה לעשות אבל הוא זקוק לעזרתם של אחרים שיעשו זאת עבורו... והנה בא היהודי שלנו גומל החסד ומתחסד עימו בצורה כל כך פשוטה נוחה וקלה... מצווה כל כך גדולה בהשקעה כל כך קטנה!

באחד המקרים אחד המתפללים אירס את ביתו לפני שבת ואיש לא ידע עדיין על כך, ואפילו השכנים הקרובים לא ידעו עדיין על השמחה הגדולה. הדבר נודע למיודענו הנ"ל וכשהגיע לבית הכנסת לקבלת שבת ניגש אל אבי הכלה ואמר לו בקול רעש גדול 'מזל טוב מזל טוב עד שגם חרש יכל לשמוע את הברכה. לא עברו דקות ספורות וכל בית הכנסת ידע מכך'. אנו עוקבים אחרי יהודי זה ורואים בעליל שהקדוש ברוך הוא משלם לו בכפל כפליים של נחת ואושר... (עלינו לשבח)

פינת ההלכה

הפרשת תרומות ומעשרות מטבל/ המשך

חזוה הלואה עבור מעשר ראשון

מי שמפריש תרומות ומעשרות מטבל וודאי, צריך לתת את המעשר ראשון ללוי בפועל. מפני שלתת ללוי בכל פעם שמפרישים זה טרחה גדולה ולפעמים המעשר הוא כמות קטנה של פרי אחד ואפילו פחות, רצוי לתת ללוי הלואה בסכום משוער של כמות הפרי שנפריש למעשר ראשון, לחתום אתו על ההסכם המצורף בזמן נתינת ההלואה, כך שהמעשר יישאר אצל המפריש ובשווי המעשר נפרע חלק מההלואה. **הסכם שנחתם בין**

ה"ה _____ הי"ו כתובת: _____ להלן המלווה.

לבין _____ הי"ו הלוי או מיופה כוחו _____ להלן הלווה.

הלווה מאשר קבלת ההלואה בסך _____ שו ומתחייב לפרוע אותה בתנאים דלהלן:

א: פירעון ההלואה יהיה ממעשר ראשון.

ב: המלווה מתחייב לתת את המעשר ראשון שיהיה ברשותו באופן קבוע בכל שנת ההסכם רק ללוי הנ"ל ול _____ ודינו יהיה כמכירי לווייה.)

ג: דיני ההלואה זו יהיו כמפורש בגמ' גיטין דף ל' וברמב"ם.

ד: הלווה יהיה רשאי לפרוע את החוב במזומן בכל עת שירצה.

ה: אם לא יהיה למלווה יבול בכמות המתאימה לסכום ההלואה הנ"ל יפסיד את חובו.

ו: תוקפו של חוזה זה שנה אחת מההלואה..

וע"ז באנו על החתום _____ לחודש _____ המלווה: _____ הלווה: _____

הפרעות קשב וריכוז – בעד ונגד ריטלין

כמדומני שאין תרופה השנויה במחלוקת כמו הריטלין יש המתנגדים לה בחריפות משל נותנים לילד רעל, ויש המצדדים בעדה בחום למקרים בהם היא יעילה. האומנם ה'כצעקתה' ? במאמרים הבאים נבחן את הנושא. קצת על ריטלין: זהו תכשיר שפותח לפני למעלה משבעים שנה. הוא והאספירין הם מהתכשירים הוותיקים ביותר בשוק התרופות. כשהילד נוטל את התרופה הוא מתרכז מחשבתו מתבהרת, הוא מסוגל להקשיב ולהבין, והופך לילד ששולט בתגובותיו הן החברתיות והן הלימודיות. התרופה לא ממכרת! הדבר הוכח ב 70 שנות השימוש. 70 שנה הם מספיק זמן כדי לבדוק תגובות והשלכות לטווח הרחוק. אז אם היא כל כך מוצלחת מדוע יש המתנגדים לה?

שבת שלום שושנה.

סיפור לשבת

שבת בעיר זרה

אחד מחסידיו של האדמו"ר הזקן, רבי שניאור-זלמן, היה סוחר גדול שהרבה לצאת למסעות במדינות השכנות. שמו היה אלכסנדר סנדר. מנהג היה בידו, לפני שהיה יוצא למסעו, נהג לבקר בחצר הרבי ולהכניס אליו לייחודות. פעמים רבות היה מטיל עליו הרבי שליחיות שונות. פעם אחת ספר לרבי כי הוא עומד לנסע למדינת גליציה, העיר הרבי, כי בדרך ראוי שיבקר גם בעיר מסימת. החסיד התפלא: וכי מה לו בעיר זו? אך מנסיונו ידע, שעניו של הרבי מרחיקות ראות, וכי יש פונות נסתרות גם בהערות מסוג זה. החסיד יצא למסעו, מלנה בעוזריו ומזפיקיו. ולאחר ימים ספורים הגיע אל העיר. היות ומצב הדת בעיר לא היה מן המעלים, חיב היה לחפש מקום שבו שומרים בפשרות כראוי. אנשי העיר צינו לפניו, כי יש בית שבו יוכל לקבל אכל פשר בתכלית. היה זה ביתו של רב גדול ומפרסם, שנפטר והניח אחריו בת משפילה ויראת-שמים. אותה בת נשואה ליהודי תלמיד-חכם ומנהדר במצוות, ואורחות החיים בביתה נשמרו כבהיות הרב בחיים.

ר' אלכסנדר שלח שליח אל האשה, בשאלה אם תוכל לארח אותם ימים אחדים. והאשה נאותה לארחם בביתה. השבת פרשה את כנפיה, ר' אלכסנדר קדש על היין והסעודה התנהלה באוירה חסידית אמיתית, תוך שהם מנגנים זמירות שבת, משמיעים דברי-תורה וחסידות ופניהם קורנים מענג השבת. כל אותה עת היתה בעלת הבית עסוקה בהגשת המאכלים. היא עשתה זאת בחזנה, על שזכתה לקים מצוות הכנסת אורחים. בנה, אלחנן, בן השבע, ישב יחד עם האורחים, והביט כמהפנט במראה שלא הרגל לראותו. כשסיימה להגיש את הארוחה, התישבה בחדר הסמוך והביטה בחסידים השרים בדבקות.

לפתע נשמע קול בכי מר. האורחים נדהמו לראות את בעלת-הבית בחדר השני מתפרחת בבכי קורע לב. ר' אלכסנדר נגש אליה ונסה לברר מה מעיק על לבה. האשה מחתה את דמעותיה. תחלה התבישה לגלות מדוע בכתה, אך בעידודו של החסיד גלתה. "מאז נפטר אבי הצדיק לא זכיתי לראות סעודת שבת פזאת", אמרה. "אף שבעלי ירא-שמים ותלמיד-חכם, הרוח הקרירה הנושבת כאן חדרה גם אלינו. מזמן לא ראיתי מחזה כזה של יהודים שיושבים יחד ושרים זמירות שבת מעמק לבם. כששרתם, נזפרתי באבי זכרונו-לברכה ולא יכלתי להתאפק".

ר' אלכסנדר עודד את רוחה. עוד שעה ארבה ישבו ושרו זמירות שבת, כשהאשה צופה בהם ודמעות זולגות מעיניה. כך עברה השבת, בשמחה ובנעימות. הילד אלחנן נצמד אל החסידים ולא עזבם אף לרגע. נפר היה עליו כי נפשו הזכה נמשכת אל השירה הטהורה ואל השמחה הפנימית שהקרינו החסידים. בצהרי השבת פנתה האשה אל החסיד, ובקשה לשוחח עמו. היא התענינה אצלו על מצב חנוך הילדים ברוסקה. והוא ספר לה על היחדרים ועל בתי-המדרש המלאים תורה.

אחר-כך גלתה לו את סבת התענינותה: "זה זמן רב אני מטרדת בשאלת חנוכו של בני הקטן. כאן נחקק עכשו חק חנוך חובה מטעם הממשלה, שמחייב לשלח את הילדים לבתי-הספר הממלכתיים, ואני חוששת שמא יספג בני את רוח ההשפלה הכפרנית ויאבד מיראת השמים שלו". "חק כזה אינו חל ברוסקה, וכל הורה רשאי לשלח את ילדיו ללמד היכן שיחפץ", השיב לה החסיד. "אם-כן, אני מבקשת שתקחו אתכם את בני ותמסרו אותו לידי מלמד טוב ברוסקה", התחננה האשה. ר' אלכסנדר שהתפעל מעז רוחה של האשה, שמוכנה לשלח את בנה הקטן למדינה אחרת כדי שיגדל יהודי ירא-שמים, הסכים, אך חשש לעשות זאת מבלי לקבל את הסכמתו של בעלה. "האם גם בעלך יסכים לכך?", שאל אותה.

"אל נא תחשש", אמרה לו האשה, "פעמים רבות דברנו על נושא פאוב זה, והוא בודאי ישמח לשמע ששלת את אלחנן למקום תורה". ואכן, כשהגיע היום בו עזבו הסוחר ופמליתו את העיר, לקח עמו ר' אלכסנדר את הילד, רשמו בדרךוננו כבנו, והביאו לרוסקה, לחצר הרבי. או אז הבין את פונתו של הרבי בהערתו, כי פדאי שיבקר באותה עיר. הילד אלחנן גדל והיה לאיש. הוא נהיה חסיד ומקשר בכל נימי נפשו לרבנו הזקן, ובנו הוא החסיד ר' פרוץ חן, אביה של משפחת הרבנים חן המפרסמת. והכל בזכות הערה תמימה של הרבי..

שבת שלום!
(תורתך שעשועי)

ליראת שמים
יהונתן בן שלום / נהוראי בן נאווה / מלאכי בן נאווה / ידידיה בן נאווה / אחיה בן נאווה
נאווה בת מרים / טוהר בת נאווה / נעמה בת נאווה

כחמת חייט מתוך הספר שימחה:
"מחשבה רעה היא כמו דשא וקוצים אם לא תכסח אותם בזמן הם ידלו עליך"